

ปาฏิหาริย์

เมื่อ
กาลครั้งหนึ่ง

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

stuff.lilac เขียน
allenkung1 ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

ฤดูฝนเมื่อกลางครั้งหนึ่ง

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

บนโลกใบนี้ล้วนมีความเชื่อมากมายหลายอย่างที่แตกต่างกันออกไป เช่น ห้ามเคาะจานเวลาทานข้าว ห้ามร้องเพลงในครัว ห้ามตัดผมวันพุธ ห้ามใช้หวีที่หัก ห้ามขานรับเสียงที่ร้องทักในเวลากลางคืน ฯลฯ ซึ่งความเชื่อเหล่านี้ขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของแต่ละบุคคล และยังเป็นเรื่องราวที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นเรื่องจริง นิทาน คำสอน หรือแม้กระทั่งกุศโลบายเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่าง มันอยู่ที่ว่าใครจะเลือกเชื่อแบบไหนมากกว่า

คงเป็นเหมือนกันกับที่ 'ศรัณย์' ตัวละครเอกของเรื่องเลือกจะเชื่อคำบอกเล่าในตำนานที่ว่า 'อย่าออกจากบ้านในวันแรกของฤดูฝน หากไม่ยากเจอเขาและไม่อยากโชคร้าย' เพราะเป็นสิ่งที่แม่ของเขาพูดรอกหามาตั้งแต่เด็ก แต่สุดท้ายเขาก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงโชคชะตานี้ได้ เพราะว่าปัญหาเรื่องปากท้องนั้นย่อมสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด และนั่นก็ทำให้เขาได้พบกับ 'รามิล' คนต้องห้ามของฤดูฝนที่จะเข้ามาเปลี่ยนเรื่องราวในชีวิตของเขาไปตลอดกาล

มาร่วมเป็นกำลังใจให้กับเรื่องราวระหว่างหนึ่งคนกับอีกหนึ่งสิ่งที่คล้ายวิญญาณกันดีกว่าค่ะ ว่าพวกเขาจะสามารถฝ่าฟันอุปสรรคและข้อจำกัดต่างๆ ในชีวิต และได้รับในสิ่งที่พวกเขาปรารถนาหรือไม่ เชื่อเป็นอย่างยิ่งว่าหลังจากได้อ่านนิยายเรื่อง 'ฤดูฝนเมื่อกาลครั้งหนึ่ง' เล่มนี้จบแล้วทุกท่านจะเกิดความรู้สึกซาบซึ้งตรึงใจในเนื้อหา และตกหลุมรักทุกตัวละครไปพร้อมๆ กันอย่างแน่นอนค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ปัญหาในครอบครัว
มีการใช้ถ้อยคำแง่ลบและกล่าวถึงการฆ่าตัวตาย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

เขาผู้ปรากฏตัวในวันแรกของฤดูฝน

ดวงตาคมกวาดผ่านตัวหนังสือบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ขนาดยี่สิบเจ็ดนิ้ว อย่างเคร่งเครียด เว็บไซต์ข่าวดังเสนอบทความเกี่ยวกับเขาผู้สวมรองเท้าบูต และถือร่มกันฝนสีแดง ดังเรื่องเล่าหลอกเด็กคล้ายนิทานปรัมปราจะมีสักกี่คนที่เชื่อคำเล่าขานจากบรรพบุรุษ ทว่ามักชวนให้พิศวงด้วยถ้อยคำว่าไม่เชื่ออย่าลบหลู่

นิ้วเรียวยาวคลิกเมาส์เข้าหน้าบทความเพื่ออ่านรายละเอียด พอเจอเรื่องคุ้นตา มักทำให้ต่อมความอยากรู้อยากเห็นที่แต่ฉันไม่มีอะไรบอกมากไปกว่าลักษณะของเขาผู้นั้น พร้อมจบท้ายด้วยประโยคที่ว่า 'อย่าออกจากบ้านในวันแรกของฤดูฝน หากไม่อยากเจอเขาและไม่อยากโชคร้าย'

ศรัณย์ถอนหายใจเอือกใหญ่เมื่ออ่านแล้วไม่ได้อะไรเพิ่มเติม ไม่มีใครรู้ว่าเขาผู้นั้นเป็นใคร มีอยู่จริงไหมบนโลกแห่งนี้ เพราะมันเป็นเพียงคำบอกเล่าของคนเฒ่าคนแก่ อาจจะเป็นภูตผี วิญญาณเร่ร่อน หรือเป็นแค่เรื่องหลอกเด็กเพื่อป้องกันอันตราย แต่หากถามว่าตัวเขาเชื่อไหม แน่จนกว่าเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะได้ยืนมาตั้งแต่ตอนจำความได้ มารดามักพูดกรอกหูอยู่เสมอ

วันแรกของฤดูฝนถูกกำหนดไว้อย่างแน่ชัด มันเริ่มต้นในวันที่หนึ่งเดือนหก และยาวนานไปจนถึงปลายปี ฤดูฝนยาวนานกว่าฤดูอื่น เป็นเช่นนั้นมาตลอดไม่เคยเปลี่ยนแปลง

และใช้...วันนี้เป็นวันแรกของฤดูฝนเขาจึงหมกตัวอยู่ในบ้านตั้งแต่เช้า
 เจ้าของร่างสูงลูกจากโต๊ะทำงานแล้วเดินตรงไปยังห้องครัว เขาเป็น
 พนักงานฟรีแลนซ์ที่จะอาศัยยี่สิบหกปีเมื่อเร็ว ๆ นี้ แม้จะไม่มีการประจำแต่
 รายได้ของเขาก็เพียงพอต่อการประทังชีวิต ครั้นยังไม่ชอบมีปฏิสัมพันธ์กับใคร
 ถึงจะมีบริษัทติดต่อให้ไปร่วมงานมากมายแต่เขาก็ปฏิเสธและเลือกที่จะใช้ชีวิต
 อยู่ในบ้านของตนเอง

บ้านของเขาพอมีฐานะจึงไม่ค่อยเดือดร้อนสักเท่าไร หากจะรับงาน
 ต่อเดือนน้อย ทว่าเขาดันทำงานรวกับตัวเองเป็นหนักก่อนโต หนึ่งในความตั้งใจ
 คืออยากเก็บเงินเอาไว้ซื้อคอนโด ให้น้องสาวที่จะเข้าเรียนมหาวิทยาลัยในปีหน้า
 แต่ตอนนี้เขาเก็บมันได้เพียงครึ่งเดียวเท่านั้น

เอาน่า เพื่อน้องสาวเขาทำได้อยู่แล้ว

ชายหนุ่มสายตึ้งเมื่อเปิดตู้เย็นแล้วพบกับความว่างเปล่า ไม่มีแม้กระทั่ง
 ไข่สักฟอง ปกติเขามีชีวิตอยู่ได้ด้วยอาหารแช่แข็งหรือบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป เวลา
 ออกไปซูเปอร์มาร์เก็ตมักซื้อติดตู้เย็นเอาไว้ให้เพียงพอภายในหนึ่งสัปดาห์
 แต่ไม่ว่าตัวเองหน้ามืดตาลายกินเกินกำหนดไปตั้งแต่เมื่อไหร่

เขาเหลือบตามองนาฬิกาแขวนผนังที่บอกว่าอีกสิบนาทีก่อนจะหนึ่งทุ่ม วันนี้
 เขาเกาะอยู่น้ำคอมพิวเตอร์แทบไม่ได้กระดิกตัวเพราะมีงานต้องเคลียร์
 แถมยังได้รับคำสั่งจากมารดาอีกว่าห้ามออกไปไหนเด็ดขาด แต่เห็นที่
 คงต้องขัดคำสั่งสักหน่อยเพราะเขาหิวเกินกว่าจะอดทนรอให้ถึงวันพรุ่งนี้

ครั้นเดินไปหยิบร่มกันฝนสีเหลืองสดใสมากถือ ยืนลังเลอยู่หน้าประตู
 พักหนึ่งเพื่อตัดสินใจ ลึก ๆ ยังแอบกังวลเกี่ยวกับค่าเดือนเพราะนี่ยังไม่ทัน
 ข้ามวันแรก ทว่าสองเท้ากลับทำหน้าที่ไวกว่าความคิด เขาหมุนลูกบิดและ
 ก้าวพ้นประตูมาแล้ว คำปลอบใจตัวเองคือคงไม่โชคร้ายขนาดนั้น

สายฝนโปรยปรายมาตั้งแต่เริ่มต้นวัน ยังไม่ทันเห็นแสงอาทิตย์ขึ้น
 ท้องฟ้าก็มืดครึ้มและมีหยดน้ำฝนร่วงมาเป็นระยະ มีบางช่วงที่มันหยุดลง แต่
 ก็ตกลงมาใหม่สลับกันอยู่อย่างนั้น กระทั่งตอนนี้มันกำลังหนักขึ้นเรื่อยๆ
 จนคิดว่าผิดแปลก เสียงฝนดังกระทบหลังคาบ้านจนคนฟังรู้สึกใจหาย กระนั้น

ความหิวยังได้รับความสนใจมากกว่าความกลัว

ชายหนุ่มลือกประตูด้านในก่อนก้าวเท้าออกมา มือหนึ่งกำลังไขแม่กุญแจ เพื่อเปิดประตูรั้ว แต่แค่เงยหน้าขึ้นมองตรงไปข้างหน้า เขาก็ต้องหยุดปลายเท้าไว้ ร่วมกันฝนสี่เหลี่ยมเสบตาหลุดจากมือและร่วงลงสู่พื้นอย่างง่ายดาย

เป็นเพราะศรัณย์เจอแล้ว

เจอเขาผู้อยู่ในคำบอกเล่าของบรรพบุรุษ

"อาทิตย์นี้ทำงานหนักไปใช่ไหม...อ่า มันต้องใช้แน่ๆ" ฝ่ามือใหญ่ยกขึ้นลูบใบหน้า ก่อนเนื้อในอกเต้นถี่รัวยิ่งกว่าการนั่งฟังเรื่องผีตอนตีสอง ศรัณย์พรวลมหายใจออกก่อนหลับตาลงแล้วลืมขึ้นอีกครั้ง ตอนนี้ง่ายๆเปียกปอนจากน้ำฝนแต่หาได้สนใจไม่ ดวงตาคมเพ่งมองไปตรงหน้าทว่ายังพบคนคนเดิม ยืนอยู่อีกฟากฝั่ง "ควรรอให้ฝนหยุดตกก่อนสินะ"

เขาเฝ้าปากพลาทงหมุนตัวเพื่อจะเดินกลับเข้าบ้าน มือไม้สั่นเทาเพราะตระหนกและตื่นกลัว โชคดีที่ทั้งสองทำยังคงทำงานได้ปกติ ก้าวออกที่ละนิดดีกว่าโดนแช่แข็ง แต่ในขณะที่กำลังไขประตูบ้าน ความรู้สึกเย็นเยียบเสมือนลมหนาวพัดผ่านด้านหลังอย่างจงใจทำเอาขนลุกชู ก่อนน้ำเสียงเรียบนิ่งจะดังแว่วเข้ามา

"ถ้าคุณเห็นผม ไม่ควรจะหันหลังกลับโดยไม่ทักทาย"

"สรุปแล้วจะกินอะไรดีวะ" ศรัณย์พึมพำกับตัวเองแสวงหาเป็นไม่ได้ยิน ทั้งที่มันก้องอยู่ในหูจนแทบอยากร้องให้ สัมผัสได้ว่าแผ่นหลังของเขากำลังชุ่มไปด้วยหยาดน้ำฝนเย็นเฉียบจนเสื้อแนบชิดไปกับผิว "บะหมี่เกี๊ยวเปิดใหม่ หน้าซอยมันก็น่าจะ..."

"คุณปฏิเสธความรู้สึกไม่ได้หรอก" เขากลืนน้ำลายลงคอทว่าไม่รู้สึกรู้สึไปหมด หนวขนานนี้แต่อุณหภูมิร่างกายกลับร้อน ทุกถ้อยคำของบุคคลต้องห้ามผู้นี้เบาหวิวดังสายลมพัดแต่มันชัดเจนเสียเหลือเกินในระบอบการรับรู้ ฝ่าเท้ากำลังจะก้าวเข้าบ้านเมื่อไขกุญแจเสร็จเรียบร้อยแล้ว "ผมรู้ว่าคุณเชื่อ"

"..." อากาศชื้นฝนถูกสูดเข้าร่างกาย ปฏิเสธไม่ได้เลยเพราะเขาเชื่อสุดหัวใจ โชคชะตากำลังเล่นอะไรกับคนเพ่งฝันเบญจเพส ตอนอายุยี่สิบห้า

ก็ไม่เคยเกิดเรื่องเลวร้าย จะมาเกิดเอาตอนนี้มันก็แย่ไปหน่อยไหม ขอใช้ชีวิตแบบปกติสุขไม่ได้เหรอ! หัวใจดวงใหญ่เต้นหนักหน่วง ฝ่ามือกำลูกบิดประตูแน่นจนเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าความชื้นที่สัมผัสได้มาจากหยาดเหงื่อหรือน้ำฝนกันแน่

เขาหลับตาลงและลิ้มขึ้นอย่างรวดเร็ว เปิดประตูบ้านอย่างไม่เกรงยังไม่ทันได้ก้าวขาเข้าไป เจ้าของร่างสูงก็กระเด็นออกมาจากหน้าประตูด้วยแรงปะทะตึงสายลม แถมเสียงฝนก็แผ่วลงมากจนทำให้ได้ยินน้ำเสียงนิ่งเย็นของใครบางคนกระซิบใกล้หู

"ศรัณย์ ปภาเตชสิทธิ์"

"..." จิบหายแล้ว จิบหายแน่ๆ รู้ชื่อกันด้วยเหอะวะเนี่ย แล้วทำไมต้องทำรุนแรงด้วย

"คุณเชื่อว่าผมมีอยู่จริง" ศรัณย์ยังทำใจดีสู้เสือ เดินดุ่มๆ เข้าบ้าน แต่ดันโดนขัดด้วยสายลมแรงจนปลิวออกห่างจากประตูอีกครั้ง ชายหนุ่มพยายามตั้งรับใหม่ ก้าวขยายาวๆ แล้ววิ่ง ต้องได้เข้าบ้านไว้!

"เฮ้ย!" สองขาหยุดชะงัก เสียงดังโหวกเหวกก่อนล้มลงเพราะตีนกล้วย เมื่อคนในชุดเสื้อโค้ตตัวยาว ถือรุ่มกันฝนสีแดงม้ายืนอยู่กลางประตู บ้านก็บ้านเขาอะเว้ย!

กระนั้นพอพินิจแล้วก็อยากจะคลิกเข้าไปในบทความที่เพิ่งอ่านมาเมื่อครู่เพิ่มรายละเอียดเกี่ยวกับคนต้องห้ามในคำบอกเล่า ไม่ได้มีเพียงแค่รุ่มกันฝน ร่องเท้าบุต และสวมเสื้อโค้ตเสื้อหน้อย ยังสวมหมวกบังเกิดทับด้วยผ้าพันคอปิดบังใบหน้ามืดชดยิ่งกว่าพวกมิจจาชีพ เซ้นส์สัมผัสที่หกเจิดแปดเก้าอะไรก็ไม่มี ทำไม่มีผีโผล่มาให้เห็นวะเนี่ย

"คุณกำลังคิดว่าผมเป็นผีอยู่หรือเปล่า" อยากร้องตะโกนออกไปว่าเหี้ยอะไรกัน อ่านใจได้ด้วยเหรอ มันจะมากเกินไปแล้ว เป็นผีไม่พอต้องมาหลอกซ้ำหลอกซ้อนแถมละเมิดความเป็นส่วนตัวกันอีก ไม่ยุติธรรมเลยว่ะ "เฮ้"

ศรัณย์ลุกขึ้นยืนเปื้อนหน้าหนีไปทางอื่น ภายในใจยกบทสวดที่เคยรำเรียนตอนไปบวชเป็นพระขึ้นมาหมด จำได้บ้างไม่ได้บ้างแต่ก็ท่องๆ ไปเถอะตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ยอมแพ้และจะไม่หันไปมองเด็ดขาด เขารู้สึกผิดจิบหายแล้ว

ที่ไม่เชื่อคำพูดของมารดา

พอเย็นสวดมนต์อยู่สักพัก ไม่มีเสียงพูดคุยกับเขาอีกจึงวางใจ เอาละเฮ้ย อย่างน้อยบทสวดมนต์ก็ได้ เขาค่อยๆ หันหน้ากลับมามองทว่าดวงตาคมกลับต้องหลบลงต่ำเพราะเจ้าของรองเท้าบูตแดงยังยื่นกอดอกมองอยู่ แม้อีกฝ่ายจะปิดบังใบหน้าไว้แต่ความรู้สึกมันบอกได้ว่ากำลังโดนจ้อง

แม่งเฮ้ย! ถ้ายังไม่หลีกไปไหนมีหวังฟุ้งนี้ได้มีชาวฟรีแลนซ์วัยยี่สิบหกปี หัวใจวายตายอยู่หน้าประตูบ้านแน่ๆ

"...ไปที่ซอບๆ นะครับ เดี่ยวผมจะทำบุญไปให้" สุดท้ายแล้วไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากขยับริมฝีปากพูดเบาๆ ตามบทละครโทรทัศน์เวลาเจอผี "อย่ามาหลอกมาหลอนกันเลยนะครับ...ชีว"

"โอเค"

"..." ในใจเขายิ้มกว้างที้อย่างน้อยก็เชื่อฟัง

"ผมจะถือว่าคุณเห็นผมแล้วนะ"

"ไม่เห็นๆ ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น" ศรัณย์วิวยวายโบกมือบัดปาย ตี้อะไรนักหนา หากยังกลัวคงไม่ได้เข้าบ้านแน่ๆ จึงทำไมรู้ไม่ชี้เหมือนเรื่องเมื่อครู่ไม่เคยเกิดขึ้น "หิววะ ไปซื้อบะหมี่กินค่อยเข้าบ้านดีกว่า"

"ถ้าคุณยังคิดปฏิเสธผม คุณจะไม่ได้ก้าวขาออกไปไหน" น้ำเสียงนิ่งเย็นเอ่ยขณะศรัณย์หมุนตัวกลับออกไปทางหน้าประตูรั้ว หยาดฝนที่เริ่มซาลงเมื่อครู่ตอนนี้รุนแรงกว่าเก่าจนตกกระทบผิวแล้วรู้สึกเจ็บ ชายหนุ่มไม่ฟังเสียง ก้าวขาขยับทีละนิด "ถ้าคุณมั่นใจว่าฝนออกไปได้"

"..."

"จะลองดูผมก็ไม่ห้าม"

ศรัณย์หยุดยืนนิ่ง เขาตากฝนมานานแล้ว ถ้าไม่ใช่คงเป็นยอดมนุษย์ ความรู้สึกตอนนี้เหมือนจะลัมพับไปกับพื้นได้ทุกเวลา ฝนเม็ดใหญ่ตกกระทบหลังคาจนเสียงดังแถมแรงกว่าเดิม ชื่นตะบ๊ตะบันเดินฝ่าออกไปได้เจ็บกว่านี้แน่

"เจ็บนะเนี่ย!" ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ได้กลัวเจ็บตัว เพราะไม่มีทางยอมอยู่ตรงนั้นแน่ๆ เขาผืนวิ่งออกมาจนข้ามพื้นรั้วบ้านหมายจะหาแหล่งหลบฝนใหม่

เพราะเขาไม่สามารถเดินกลับเข้าบ้านได้

"คุณก็หยุดแล้วฟังผมสักที"

"ไม่ไฉน!" ศรัณย์สติแตกไปแล้วเพราะเขาได้ตอบกับผีสาว เจ็บตัวไม่สน แต่ขอให้ผีวิ่งออกจากบ้าน อย่างน้อยไปหลบอยู่ป้อมยามก็ยังดี

"เฮ้อ ถ้าฉันผมจะบอกคุณเอาไว้อีกอย่าง" น้ำเสียงนั้นกระซิบข้างใบหู รวากับเหนื่อยใจเป็นอย่างมาก แต่นั่นนะมันควรจะเป็นเขาไม่ใช่หรือไง "ต่อให้คุณวิ่งหนีไปสุดขอบโลก คุณก็ยังจะเจอผมอยู่ดี"

"..."

"เพราะผมมาหาคุณที่นี่"

"..."

"ด้วยหน้าที่ที่ไม่อาจปฏิเสธเช่นกัน"

บทที่หนึ่ง

คนต้องห้ามและสารจากยมทูต

ศรัณย์วิ่งฝ่าฝนจนเนื้อตัวเปียกไปหมดแล้วหยุดพักอยู่ป้อมยามเกือบสิบนาที คุณลุงยามที่สนิทกันงงเป็นไก่ตาแตก ถามว่าทำไมถึงวิ่งตากฝนจนตัวเปียกเป็นลูกหมาตกน้ำ เขาจึงสร้างเรื่องโกหกกว่าออกหักเลยอยากลองทำอะไรบ้าบิ่นดูสักครั้ง

หลังพักจนพอใจจึงเดินออกไปซื้อเบะหมี่ทั้งตัวเปียกๆ มันใจว่าเจ้าของรองเท้าบูตแดงคงไม่ตามมาแล้ว ต่อให้คำพูดสุดท้ายจะชู้ยู่กลายๆ ก็เถอะ

ชายหนุ่มเดินกลับบ้านทั้งที่ฝนยังตกหนัก พอนึกภาพแล้วยังขนลุกอยู่ไม่น้อย เจ้าของร่วมกันฝนสีแดง ใบหน้าถูกบดบังจนแทบมองไม่เห็นอะไร หรือเพราะหน้าและเลยต้องปิดไว้ แต่ไม่ว่าจะยังงี้ก็น่ากลัวจริงๆ!

ศรัณย์เดินท่องนะโมตัสสะมาตลอดทาง หัวถุงเบะหมี่เดินตากฝนซบปากมูบมิบ เลิกสนใจแล้วด้วยว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร แต่เขาไม่ใช่พวกเล่นของ หรือทำคุณไสยในวันฝนตกหรอกนะ แม่เอ๊ย เพราะเจ้าร่วมแดงนั่นคนเดียว!

เมื่อหยุดอยู่หน้ารั้วบ้านแล้วกลับรู้สึกโล่งใจอย่างประหลาด ไม่มีร่องรอยของผีสามมารบวณใจ หรือเขาหิวมากไปจนตาลายสร้างเรื่องราวบ้าบอขึ้นมาเอง ชายหนุ่มมุ่งตรงไปในครัววางถุงเบะหมี่ลงบนโต๊ะแล้วรีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อคลายความหนาว

เบะหมี่ร้อนถูกเทลงในชามอย่างใจเย็น ศรัณย์เดินไปเปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำออกมาเทลงแก้ว ก่อนจะทั้งตัวลงนั่งเตรียมพร้อมกินอาหารมื้อค่ำ เขามักจะ

ดื่มน้ำหนึ่งแก้วก่อนเสมอ ทว่าช่วงกำลังกระดกน้ำเข้าปาก ไฟในบ้านดับดับสนิท อีกทั้งฟ้ายังแลบและส่งเสียงคำราม แสงจากสายฟ้าเล็ดลอดผ่านหน้าต่างครัวเข้ามา

ทำไมมันเหมือนบทในหนังสือเลยวะ ใช้อับหยา!

ศรัณย์วางแก้วน้ำลงบนโต๊ะ ลูกขึ้นจากเก้าอี้แล้วหมุนตัวไปด้านหลัง เพื่อจะหยิบไฟฉายในตู้เก็บของ จังหวะนั้นเขาได้ยินเสียงกึกๆ ดังแว่วเข้ามา มันเหมือนเสียงรอกเท้าหนังกระทบพื้น ยิ่งใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนหัวใจซาบหุ่ม สั่นระรัว พยายามนึกว่ามันไม่ใช่อย่างที่คิด ชีวิตจริงไม่ใช่หนังสักหน่อย คงไม่พอเหมาะพอเจาะกันขนาดนั้น เขาตัดสินใจเปิดไฟฉายแล้วหันกลับไปทางเดิม

แต่แล้ว...หัวใจศรัณย์ก็แทบวาย ร่างกายชาวาบขึ้นมาทันที

เพราะเจ้าของรอกเท้าบูตแดงปรากฏอยู่ตรงหน้า

"ไอ้เหี้ย!" ศรัณย์ตะโกนลั่น ถอยกรูดจนติดเคาน์เตอร์ครัว เจ้าของเสื้อโค้ตนั้นโยกศีรษะหลบกระบอกไฟฉายที่เขาปาไป ตอนนี้นั้นเลยกลายเป็นมีแสงส่องอยู่ด้านหลังแทน โอ้โฮ จะร้องไห้แล้ว "...ยังไม่ไปไหนอีกเหรอ ไปเกิดเถอะนะ หรืออยากได้อะไรจะทำบุญไปให้"

"จะพูดอีกครึ่งว่าผมไม่ใช่!"

"ไม่ใช่ผีแล้วจะเป็นอะไร เห็นว๊อบแว็บไปมาได้ขนาดนี้" เขากล้าๆ กลัวๆ เมื่อเจ้าของร่มแดงย่างเท้าเข้ามาใกล้ ศรัณย์ก็ลื่นน้ำลายก่อนหยดน้ำตาจะร่วงเผาะ "ยะ...อย่าเข้ามานะเว้ย!"

ตอนนี้รู้แล้วว่าคำพูดสุดท้ายก่อนจะไปได้ไปซื้อบะหมี่อย่างสบายใจไม่ใช่คำขู่ ศรัณย์เริ่มควบคุมตัวเองไม่ได้ เกิดมาทั้งชีวิตเพิ่งเคยเจอผีเป็นครั้งแรก

"ใจเย็นก่อน"

"ออกไปซิ่ว!" ชายหนุ่มกะพริบตาถี่ หยดน้ำตาร่วงแหมะๆ "มีพระนะเว้ย!"

"มานั่งกินบะหมี่ก่อนไหม เดี่ยวผมจะอธิบายให้ฟัง"

"ไม่กลัวพระเหรอวะ!"

"ก็ไม่นะ" น้ำเสียงเย็นเยือกส่งผลให้ศรัณย์ขนลุกวาบ "ตกลงจะยืนตรงนั้นใช่ไหม"

เปรี้ยว!

"ไอ้เหี้ยๆ! อยู่ไม่ได้แล้ว" แม้จะพูดอย่างนั้นแต่ชายหนุ่มดันเข้าอ่อนทรุดตัวลงกับพื้น สองขาไม่มีแรงจะก้าวไปข้างหน้า ฟาผ่าที่หนึ่งแสงก็สว่างวาบที่หนึ่ง เขาไม่ต้องการให้บ้านตัวเองเป็นสถานที่ถ่ายทำหนังผีของแท้หรอกนะ

"อยู่ไม่ได้ก็ลุกไปสิ" แม้เสียงจะตึงเครียดแต่รับรู้ได้ว่ามันออกแนวประชดประชันอยู่หน่อยๆ

"..."

"ไปซะสิ" ศรัณย์กลืนน้ำลาย ยกเข่าขึ้นกอดแน่น น้ำตายังไหลไม่หยุด แต่ไม่มีเสียงสะท้อนหลุดออกมาให้ได้ยินสักอะ "ไม่ไปเหวอ"

"ยอ...ยอมาทำไมเนี่ย!" ยอมรับเลยว่าภาพที่อยู่ในโสตประสาทการมองเห็นของเขาตอนนี้มันน่ากลัววิบวับ คนตรงหน้าค่อยๆ นั่งยองโดยใช้ร่มเป็นหลักยึดเหนี่ยว เขาพนมมือแล้วท่องบทสวดอีกครั้ง

"จะท่องก็บทก็ทำอะไรผมไม่ได้หรอก"

"..."

"ผมบอกคุณแล้ว"

"..."

"ผมไม่ใช่ผี"

ศรัณย์ยกมือปิดหูตัวสั่นงันงกแล้วก้มหน้าจูด เสียงฝนดังเปาะแปะกับหัวใจสั่นระรัว สาบานเลยว่าเพิ่งเคยหัวใจเต้นแรงเหมือนจะหลุดออกมาข้างนอกก็คราวนี้

"นะโม..." หนนี้เขาพูดออกเสียง ทว่ายังไม่ทันท่องจบถ้อยคำเย็นเยือกก็เอ๋อแทรกขึ้นมา

"ตัสสะ ภาคะวะโต"

ไอ้โห ไม่ใช่แค่ไม่กลัวแต่ท่องต่อได้ด้วย ไม่เป็นไร บทนี้มันอาจจะธรรมดาเกินไปคงต้องเป็นชินบัญชร เขาท่องแบบเต็มได้ด้วย รับรองแผ่นแนบ! ขอนี้ก็ถึงหลวงพ่อก่อนเลย

"พุทตะกาโมละเภปุตัง"

"อ้อ"

"..." ศรัณย์เสียบไปชั่วคราวเมื่อเจ้าร่มแดงเอ่ยออกมา พอนึกได้ว่าไม่ควรหยุดจึ่งท่องต่อ "ระนะ..."

"ระนะกาโมละภะระนัง"

ชายหนุ่มพยายามไม่ฟังเสียงท่องที่ตั้งขึ้นมาพร้อมกัน หลังสวดบทอธิษฐานจนจบเขาจึงเริ่มท่องบทคาถาชินบัญชร

"ชะยาสะนากะตา พุทธา เซตวา..."

"เซตวา มารัง สะวาหะนัง จะตุลัจจาสะกัง ระสัง เย ปิวิงสุ นราสะภา" ลั่นเสียงท่องบทแรก ปลายร่มสีแดงก็กระทบพื้นเป็นจังหวะ "ผมท่องได้ทั้งบทจะสวดพร้อมกันเลยไหมละ"

"มหาลอกกันทำไม!" มันคงไม่มีทางเลือกอื่น ไหนๆ เขาก็คุ้ยด้วยได้แล้ว เอาเลย คุยให้มันรู้เรื่อง "ไปที่ขอบๆ ดี!"

"ไม่มีที่ขอบ ที่นี้ก็ไม่ขอบ"

"แล้วมาทำไม"

"จำเป็นต้องมา" ฝ่ายนั้นว่าก่อนลุกขึ้นยืน เขาสังเกตหลายครั้งแล้วมั่นใจแน่นอนว่าเป็นผี เพราะไม่ว่าแสงจะตกกระทบกี่ครั้งก็ไม่เห็นเงาเลย "ตกลงจะฟังกันได้หรือยัง"

"ใครจะไปฟังผีพูด!" ศรัณย์เบะปากทั้งที่ยังห่อตัวอยู่ชิดเคาน์เตอร์ครัว คนต้องห้ามในตำนานเป็นผีจะให้เขาทำยังไงวะ "ยะ...อย่ามาหลอกมาหลอนกันเลยนะ อยากรได้...อยากได้อะไรจะทำบุญไปให้"

"เคยเห็นผี เคยเห็นวิญญาณหรือถึงได้รู้ว่าเป็นแบบไหน" ภายใต้มวกกำบัง เรียวคิ้วกำลังขมวดเข้าหากันมุ่น "ผมไม่ใช่ผี"

"แต่คุณไม่มีเงา ผีไม่มีเงา"

"เฮ้อ พุดยากพูดเย็นเหลือเกิน"

"ใครจะไปเชื่อล่ะวะ...ตอนนี้ผมกำลังพูดกับผี" ศรัณย์ยกมือตบหน้าตัวเองซ้ำหลายหนจนรู้สึกชาและเจ็บไปหมด กะพริบตาเป็นสิบครั้งก็ยังเห็นเจ้าของรองเท้าบูตแดงอยู่ที่เดิม กระทั่งเสียงท่องร้องโครกครากดังขึ้นจึงพอนึกได้ว่า

เขาหัว "หิววะ"

"มากินสิ"

"..."

"บอกว่าไม่ใช่ผีเง"

"ไม่เชื่อ!"

"แล้วแต่ อยากจะอดก็ตามใจ" เจ้าของรองเท้าบูตแดงว่าเสียงเหน้อย ก่อนขยับตัวไปนั่งบนเก้าอี้อย่างมีมารยาท ถึงไฟดับแต่ความสามารถของเขา ทำให้มองเห็นรอบด้านได้ชัดเจน อีกทั้งยังรับรู้ได้ว่าเจ้าของบ้านอย่างศรัณย์ กำลังหวาดกลัวเพียงใด "ผมจะนั่งตรงนี้"

"นั่งก็นั่งไปดิ แต่ผมไม่อยู่แล้วไว้ยัย!" ศรัณย์ฮึดใจ ลุกขึ้นยืนแล้วรีบวิ่งขึ้นไปบนชั้นสอง เขาผลักประตูห้องนอนเพื่อหาที่หลบภัย ทว่าพอเปิดเข้าไป แล้วดันเจอร่มสีแดงวางอยู่ข้างเตียง รวากับฉากหลังของขวัญ เสียงรองเท้ากระทบพื้นดังขึ้นมาอีกแล้ว ถือว่าดีแค่นั้นที่ยังพอตั้งสติอยู่ได้ไม่เป็นลมไปเสียก่อน "เชี่ย"

"คุณศรัณย์เลิกโวยวายก่อนได้ไหม" น้ำเสียงเย็นเยือกดังซ้ำอีกครั้ง ไกลไปหู ชายหนุ่มถอยเข้าประตูห้องนอนอย่างหวาดเกรง ฝ่ามือล้วงโทรศัพท์ ออกมาจากกระเป๋า ก่อนกดโทรออกหาผู้เป็นมารดา ทว่าระบบตอบรับอัตโนมัติ กลับพูดขึ้นมาว่าเขาเงินหมด อะไรจะชวนขนาดนี้วะ

หรือว่ามันคือ...

"ผมไม่อยากโชคร้าย!" ตอนแรกว่าจะไม่สติแตกแต่มันยังเอาไว้มืออยู่แล้ว ชายหนุ่มวิ่งตื๊งๆ ลงไปชั้นล่าง มุ่งตรงเข้าห้องครัวอีกหนหมายจะไปเอาไฟฉาย กลับคืน เขาไม่สามารถเดินในบ้านมืดๆ ได้ กลัววิ่งแล้วนิ้วก้อยเท้าชนขอบโต๊ะนี่สิ เจ็บปวด!

"หาอะไร ไฟฉายเหรือ" เสียงนั้นเอ่ยถามขณะชูกระบอกไฟฉายขึ้นแล้วยังแกว่งไปมา "มาเอา"

"ผีที่ไหนจับของได้วะ" ศรัณย์พึมพำ แทบไม่เชื่อลูกตาตัวเอง ผีจับกระบอกไฟฉายได้ด้วยเหรือ ไม่เห็นเหมือนที่เคยได้ยินมาเลย เขาหมุนตัวไป

หยิบตะหลิวกับหม้อมาถือเอาไว้เป็นเกราะกำบัง "เป็นมิจฉาซีฟหรือ...ไม่ติดต้องเป็นผีแหละเพราะไม่มีเงา"

"ไม่ใช่มิจฉาซีฟ ไม่ใช่คน แต่ก็ไม่ใช่ผี"

"..."

"ผมเป็นอะไรที่พิเศษกว่านั้น" น้ำเสียงเรียบนิ่งเยือกเย็นแต่ฟังแล้วเหมือนมีพลังอย่างบอกไม่ถูก "ผมบอกแล้วว่ามาหาคุณด้วยหน้าที่ คุณเลิกไว้วางใจแล้วฟังผมสักที"

"...ถอยออกไปไกลๆ ดี"

"กลัวอะไร"

"คนต้องห้ามใครจะไม่กลัว"

"คนต้องห้าม?" เขาถามเสียงจกน มองหน้าเจ้าของบ้านอย่างเหนื่อยหน่าย ริมฝีปากภายใต้ผ้าพันคอหยักยืมขึ้นเพียงเล็กน้อย "อะไรคือคนต้องห้าม แล้วตกลงจะให้ผมเป็นคนหรือผี"

"ไม่รู้ แต่เขาบอกกันมาแบบนี้"

"เขา? เขาไหนล่ะ"

"ช่างเหอะ เขาเป็นว่าคุณเป็นคนต้องห้าม" ศรัทธาไม่รู้จะทำไม่วางตัวเองต้องมานั่งต่อความยาวสาวความยืดอย่างนี้ด้วย "แต่คนต้องห้ามที่เป็นผีเข้าบ้านผมได้ด้วยหรือวะ บ้านผมมีเจ้าหน้าที่นะเว้ย!"

"ขออนุญาตแล้ว"

"เชิญ...ทำงานร่วมกันแบบนี้เลยหรือ" ชายหนุ่มเหงื่ออกาฟแตก ยกมือลูบหน้า เขาควรจะโห่บอกมารดาให้ไหม่ว่าเจ้าหน้าที่ในบ้านไว้ใจไม่ได้

"ไหนพูดมาหน่อยว่าต้องห้ามยังไง"

"คุณสวมรองเท้าบูตสีแดง"

"อ่าฮะ"

"สวมโค้ตกันฝนสีน้ำตาล"

"อืม" เขาขานรับ ยอมฟังเรื่องเล่าจากฝ่ายตรงข้ามดูบ้าง เคาะร่มลงบนพื้นราวกับว่ามันเป็นเรื่องสนุก "เล่าต่อ"

"ठीरुमंनं फनसि दंडक"

"เล็กยุ่งกับการแต่งตัวของผมสักที ก็เห็นๆ กันอยู่" ความเป็นจริงมีเพียงแค่ว่่มกันฟนสิดงเท่านั้นที่เป็นอุปกรณเฉพาะของผู้ทำหน้าทีนี้

"เรื่องเล่าบอกว่าถ้าเจอคุณในวันแรกของคุณฝนจะโชคร้ายไปตลอดปี ดูสภาพการแต่งตัว โทนสีแบบนี้มันต้องเป็นอะไรที่เกี่ยวกับความโชคร้ายแน่ๆ" ศรัณย์ยังไม่คลายความลนลาน ถึงจะคุยกันเป็นเรื่องเป็นราวก็ตาม "วันนี้เป็นวันแรกของคุณฝน ผมเจอคุณแปลว่าผมจะโชคร้าย...แล้วนี้ผมโชคร้ายติดกันซ้ำสองแล้ว!"

"ยังง"

"แค่จะนั่งกินข้าวไฟก็ดับฟิบ"

"โทษการไฟฟ้าสิ ฟนตกแค่นี้ไฟดับ มาโทษผมทำไม"

"มันก็เพราะคุณมาไม่ใช่หรอ!"

"ผมไม่ใช่ตัวทำลายไฟฟ้าสักหน่อย อีกอย่างเลิกตะโกนได้แล้วคุณศรัณย์ เกรงใจบ้านอื่นเขาบ้าง"

"ผมจะโทรศัพท์แล้วเงินก็หมด เห็นไหมนี่มันโชคร้ายชัดๆ"

"ไม่คิดจะโทษตัวเองเลยหรือไง ใช้โทรศัพท์อยู่คนเดียว หัดเช็กเงินบ้างสิ"

"เรื่องที่เกิดขึ้นกับผมมันเพราะคุณเป็น..."

"เป็นอะไรที่พิเศษกว่าผี" จำต้องเน้นย้ำไม่ยั้งนั่นตลอดเจ็ดเดือนนี้คงโดนเข้าใจว่าเป็นผีและมันไม่ดีแน่ เขาถอยหลังไปสองก้าวก่อนโค้งคำนับให้เจ้าของบ้านหนึ่งครั้ง "ก่อนอื่นผมชื่อรามิล"

"ไม่ได้यरารู้"

"แต่คุณจำเป็นต้องรู้" เมื่อกล่าวจบก็ถือไฟฉายไปตั้งไว้กลางโต๊ะ บะหมี่เย็นชืดหมดแล้ว "คุณเคยเจอหรือง"

"หมายถึงอะไร"

"คนต้องห้ามในตำนาน"

"ก็คุณง"

"เรื่องแต่งกายละก็ใช่ ผมอาจจะเป็นคนต้องห้ามในตำนาน แต่สีโชนนี้"

มันเป็นความชอบส่วนตัวต่างหาก"

"มันมีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือวะ"

"อ้อ สีแดงเป็นสีประจำตำแหน่งด้วย อีกอย่างเรื่องเจอผมแล้วโชคร้ายตลอดปีนี่ไม่จริงสักหน่อย" รามิลเหนื่อยใจเป็นอย่างมาก เรื่องราวของเขามันอธิบายยาก ไม่คิดว่ามนุษย์จะนิยามว่าเป็นคนต้องห้ามของฤดูฝน ใครเป็นคนเผยแพร่ความเชื่อผิดๆ เหล่านี้กัน "ผมมาหาคุณเพราะหน้าที่"

"หน้าที่อะไร" ศรัณย์ขมวดคิ้วยุ่ง ได้ยินคำนี้มาแล้วประมาณสามสิกรอบ "ทำไมต้องมา ผมไม่อยากโชคร้าย"

"ถ้าคุณไม่เจอผม คุณนั่นแหละจะโชคร้าย"

"หมายถึงอะไร ไม่เห็นจะเข้าใจ"

"คุณศรัณย์ ปภาตสิทธิ์ เพิ่งจะอายุสี่สิบหกปี คุณเกิดวันศุกร์ที่สิบสาม เวลาหกโมงเย็น เดือนธันวาคม ปี..."

"เดี๋ยวก่อน ไปแอบอ่านทะเบียนราษฎรมาหรือ รู้เยอะขนาดนี้"

"เปล่า แต่เป็นข้อมูลที่ผมได้มา"

"ใครขายให้"

"คุณคิดว่าตัวเองเป็นใครถึงจะมีคนขายข้อมูลให้กับผม คนดังก็ไม่ใช่" มันเป็นถ้อยคำติดประตดทำให้ศรัณย์เบะปาก "แต่ถ้าคุณอยากรู้ผมบอกให้ก็ได้นะ"

"ใคร"

"ยมทูต" รามิลกำลังพึงพอใจ เขาระตุกยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าซีดเผือดของอีกฝ่าย **"ผมได้รับสารมาจากยมทูต"**

"..."

"ถ้าวันนี้คุณไม่เจอผม พนันได้เลยว่าภายในอายุสี่สิบหกยมทูตจะเป็นฝ่ายมาพาตัวคุณไปแทน"

"..."

"เพราะปีนี้คุณมีเคราะห์หนัก"

"หนักแค่ไหน"

"ถึงชีวิต" เพียงเอ่ยจบตะลิวและหม้อก็ถูกปล่อยให้ร่วงจากมือ เสียเวลาทีมนั้นควรจะตกลงสู่พื้นแต่แค่ราล์มติดนิ้วดังเป๊าะมันกลับหยุดชะงัก "ระวังหน่อย"

"...บ้าไปแล้ว" ศรัณย์เอ่ยเสียงแผ่วเมื่อเหตุการณ์มันยิ่งกว่าความฝันจะมีใครมาหยุดของที่กำลังจะตกลงพื้นให้ค้างบนอากาศได้ นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกันวะเนี่ย เขากำลังจะยกมือขึ้นตบหน้าตัวเองแต่โดนห้ามเอาไว้ก่อน

"ต่อให้คุณตบจนหน้าช้ำ คุณก็ไม่ได้ตื่นขึ้นมาหรอก"

"..."

"คุณไม่ได้กำลังฝัน"

"..."

"มันเป็นเรื่องจริง"

แสงแดดส่องผ่านผ้าม่านโปร่งเข้ามาภายในห้องนอน เจ้าของร่างสูงปรี๊ดตา กะพริบถี่ๆ แล้วพลิกตัวควานหาโทรศัพท์ เมื่อเจอแล้วจึงกดปลดล็อกก่อนพบว่ามันเป็นเวลาสิบโมงครึ่ง ศรัณย์ยกมือลูบใบหน้า หดคายขึ้นนั่งพิงผนังเตียง

เขาตื่นมาพร้อมสภาพร่างกายที่ปวดหนึบ เล่นฝันว่าเจอคนต้องห้ามแล้ววิ่งหนีหัวซุกหัวซุน ช่างเป็นความฝันที่โคตรจะประหลาดแถมเหนืออีกต่างหาก ไม่มีอีกแล้ววันแรกของฤดูฝนอะไรนั้น เพราะปฏิทินบอกไว้ว่านี่คือวันที่สองเดือนหก!

เขาทำงานหนักเกินแถมยังคิดมากจนเก็บเอาไปฝัน หากเป็นแบบนี้บ่อยต้องไม่ดีแน่ ว่าแต่...เขาหลับไปตอนไหนนะ ชายหนุ่มสะบัดหัวไล่ความคิดลูกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัวเตรียมพร้อมสำหรับวันใหม่ แม้เหตุการณ์ในความฝันจะเหมือนจริงเสียจนน่าใจหาย แต่ขอโทษเถอะ บอกแล้วว่าเขาเพิ่งฝันเบญจเพสมาจะให้เจอเรื่องโชคร้ายได้อย่างไร

หลังอาบน้ำเสร็จเขาเดินลงไปชั้นล่าง หัวคิ้วขมวดเข้าหากันยุ่งเมื่อบนโต๊ะกินข้าวมีกระบอกไฟฉายตั้งอยู่ รวมถึงขนมบะหมี่ที่บูดแล้ว ศรัณย์ยกมือบีบจมูกแล้วรีไต่ไปหยิบ เทเศษของเน่าลงในถุงขยะแล้วมัดถุงปิดไปเสียเลย

ตกลงว่าเมื่อคืนไม่ได้กินเหรือ เขานึกอะใจก่อนล้างโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกง
ออกมาเพื่อจะโทรหามารดา แต่มั่นขึ้นว่าเงินหมด

เอ๊ะ... ใช้อะไรหาย อย่าเล่นแบบนี้ว่า

เขาเริ่มใจไม่สู้ดี กดเข้าแอปฯ ธนาคารแล้วเติมเงินโทรศัพท์ หลังมีเงินเข้า
เรียบร้อยจึงกดโทรออกหามารดา รออยู่พักหนึ่งปลายทางก็กดรับสาย

[เพ็งตื่นลืหา]

"โห แม่ รู้ต้อย่างกับมีญาณทิพย์" ชายหนุ่มหัวเราะขณะหนีบโทรศัพท์
ไว้กับต้นคอ เขาเอื้อมมือเปิดตู้เพื่อหามาม่าสักซอง

[รู้ต้อยละละ แกเคยนอนตื่นเช้าอย่างชาวบ้านเขาด้วยหรือไง]

"ผมนอนดึก มันก็ต้องชดเชยเป็นธรรมดา" ศรัณย์หัวเราะ "เมื่อคืน
ผมฝันแปลกมาก"

[เล่ามาสิ ฉันจะได้เอาไปตีหุย]

"โห เลิกเล่นทีเถอะแม่ แทะไปก็ไม่ถูก"

[เอ๊ะ ปากแกนี่ เตี้ยตืดด้วยตะหลิว] เสียงหัวเราะบ้าคลั่งดังขึ้นครั้งหนึ่ง
มารดามักชอบพูดแบบนี้เวลาถือสิ่งของอยู่ในมือ [ตกลงจะเล่าไหม ฮี ฉันมี
ทำข้าวอีกสิบกล่องนะ]

"เล่าๆ ผมฝันเห็นคนต้องห้าม โคตรน่ากลัวอะ ผมถามไปด้วยนะว่า
เข้าบ้านได้อย่างไร เขาบอกว่าขอเจ้าที่แล้ว แม่ดูดิ เจ้าที่บ้านไว้ใจไม่ได้อีก"

[แกคิดมากจนเก็บไปฝันนะสิ] ปลายสายว่าเสียงเบา [หัดตื่นเข้ามา
ทำบุญบ้าง]

"ในหมู่บ้านไม่มีพระมาเดิน"

[อ๊วย ใช้อะไรคนนี่ รกธาก็มี ขับออกไปก็เจอพระแล้ว] เธอกล่าวติดระอา
[แล้วแกได้ออกไปไหนใหม่ล่ะเมื่อวาน]

"อ้อ...ไม่ได้ไปๆ" ศรัณย์จำต้องโกหกเพราะไม่อยากให้มารดาเป็นห่วง
หัวใจดวงใหญ่เต้นระรัวขึ้นมาอีกหน เมื่อวานเขาออกไปซื้ออะหมี่ หรือว่า
มันคือความจริงและเขาหลอกตัวเองอยู่...แม่ เตี้ยผมไปกินข้าวก่อน เย็นๆ
จะโทรไปใหม่"

[ยะ ว่างๆ ก็แวะกลับมาบ้านมั่งนะ บ้าอิมเขาก็เวียนมาถามบ่อยๆ ว่า พ่อหนุ่มเมืองกรุงทำไมไม่กลับมาหาเลย]

"เดียวเคลียร์งานชุดนี้เสร็จจะรีบกลับไปเลย"

[จ๋า จั่นแค่นี้ละ เดียวจะถ่ายรูปกับข้าวไปทอด] ศรัณย์กดวางสายหลังตอบรับคำเรียบบ่อย เขาเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋า ก่อนฉีกซองโจ๊กหมูที่เหลือรอดอยู่ในหลิ่วตุ๋นแทนมาฆ่า เกือบหมดอายุแล้วด้วย สารอาหารไม่ครบไม่เป็นไร ขออิมท้องแบบไม่ต้องก้าวขาออกจากบ้านตอนนี้พอ เขามีนัดกับลูกค้าตอนบ่ายโมง จะให้ออกนอกบ้านเลยก็ไม่ใช่เรื่อง

ความกังวลจางหายไปทีละนิด ศรัณย์ต้มโจ๊กหมูอย่างสุขใจแล้วยกลงจากเตา เขาจะกินมันในหม้อนี้แหละเพราะขี้เกียจล้างจานเยอะเยอะ ก่อนจะเปิดตู้เย็นรินน้ำเปล่าลงแก้วอย่างที่ทำเป็นประจำ ชายหนุ่มพหลมหายใจกระดกน้ำเข้าปาก แต่ชั่วพริบตาเจ้าของรองเท้าบูตแดงกลับมายืนอยู่ตรงหน้า

พลุ!

"สกปรก!" น้ำเสียงนิ่งเย็นเยือกเมื่อเจ้าของบ้านพ่นน้ำออกจากปากด้วยความตกใจ ยังดีที่สามารถถ่างร่มมาตั้งรับเอาไว้ได้ทัน "สกปรกมากๆ"

"ชะ...เชี่ย" ศรัณย์เอ๋อเสียงแผ่ว แทบกลืนตกเก้าอี้ กลืนน้ำลายลงคอพร้อมยกมือตบหน้าตัวเองซ้ำหลายๆ หน สาบานได้ว่าเขาแก้มแดงได้โดยไม่ต้องเข้าคลินิก

"อรุณสวัสดิ์" ศรัณย์หายใจแรงและเช้าวันนี้ภาพมันชัดเจนเสียเหลือเกิน "ยังไม่เลิกคิดว่าเป็นความฝันอีกหรือ"

"เอาจริงดิ...เรื่องจริงๆ เลยหรือ"

"จริงนะสิ" รามิลสาวเท้าเข้าไปหา ทว่าศรัณย์กลับถอยกรูดไปด้านหลัง "โอเค ผมจะยืนยันเรื่องนี้ ส่วนคุณเลิกถอยหลังสักที"

"..." ลำคอของเขาแห้งผากแม้จะกลืนน้ำลายไปแล้วหลายอีก เสียงรองเท้าบูตตอนเดินเข้ามาหาเวียนอยู่ในโสตประสาทการรับรู้อย่างชัดเจน มันดังก้องราวกับลูกแก้วตกกระแทกพื้น "ผมกำลังจะตายหรือ"

"หือ?"

"ก็ผมเจอผี..."

"ผมไม่ได้มาเอาชีวิตคุณสักหน่อย"

"ยอมรับแล้วใช่ไหมว่าเป็นผี!" ศรัณย์เบิกตากันไปหยิบมิดทำควั่นมาถื แล้วชี้ไปทางคนต้องห้าม

"เฮ้ ไม่มีใครเคยบอกคุณหรือไม่ว่าห้ามถืของมีคมตอนไม่มีสติ" ทำไมเขาถึงต้องมาคอยพูดจาเหล่านี้ด้วย "จำชื่อผมได้หรือเปล่า"

"..." ชายหนุ่มเม้มปาก ชื่อของคนตรงหน้าผุดขึ้นมาในหัวทันที

"ไม่ได้จั้นหรือ"

"ลา..." รามิลกำลังมีความหวังว่ามนุษย์ผู้นี้จะจำชื่อเขาได้ แต่เปล่าเลย นายศรัณย์ยังสติแตกไม่หาย เพราะตะโกนลั่น ทั้งมีดลงพื้นแล้วรีบวิ่งออกไปนอกบ้าน "ลาก่อน!"

เจ้าของรองเท้าบูตแดงรีบดักหน้าเอาไว้ ศรัณย์จึงชะงักปลายเท้าไว้ หน้าประตู ถอยเท้าระริวแล้วทำหน้าที่เหมือนคนจะร้องไห้

"คุณศรัณย์"

"เรียกทำไม!"

"คุณนี่ทำให้ผมหมดคำจะพูดจริงๆ"

คนถูกต่อว่าหน้าซีด เกิดมาทั้งชีวิตเพิ่งเคยโดนอะไรก็ไม่รู้ทำท่าที่เหน้อยหน้ายโสขนาดนี้ ทว่าที่เป็นแบบนี้มันก็เพราะเจ้าร่มแดงไม่ใช่หรือไง!

"ชื่อรามิลใช่ไหม"

"อืม ยังดีที่มีสติหลงเหลือพอจะจำชื่อผมได้"

"ถามจริงๆ เหนือหน้าที่ของคุณคืออะไร" หากว่าไม่ได้ฝันแปลว่าเรื่องราวที่จดจำได้ภายในหัวคือความจริง เช่นนั้นจึงรู้ว่าอีกฝ่ายมีหน้าที่ แต่มันคืออะไรละ ทุกคำพูดของเมื่อกวนย้อนกลับมาในหัวเสมือนมีใครเติมข้อมูลให้ "ผมมีเคราะห์หนักถึงชีวิตแล้วถ้าไม่เจอคุณคือตัวผมจะโชคร้าย หมายความว่า..."

"ผมมีหน้าที่ดูแลคุณให้พ้นเคราะห์ กำหนดโดยรวมคือเมื่อพ้นวันที่สิบสามธันวาคม"

"หา?...เกือบเจ็ดเดือนเลยเนี่ยนะ!"

"พูดอีกก็ถูกอีก ผมได้รับคำสั่งมาแบบนี้ เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้ นอกเสียจากว่า..."

"ว่า?" "ไม่รู้จะทำอะไรพอได้ยินเสียงของอีกฝ่ายในจังหวะนี้แล้วรู้สึกไม่ปลอดภัยเอาเสียมาก" "ว่าอะไร"

"เคราะห์ของคุณหนักเกินกว่าที่ผมจะช่วยให้ พูดอย่างง่าย ๆ ผมจะเสร็จสิ้นหน้าที่เมื่อคุณปลอดภัย"

"..."

"หรือคุณตายก่อนอายุสี่สิบเจ็ด"

ศรัณย์กลืนน้ำลายดังเอี๊ยก แถมยังชนลูกช้อนต้องยกมือลูบแขนไปมา เสียเวลาที่ดันได้ยินเสียงฟ้าคำรามจนต้องวิ่งไปทางหน้าต่าง พบว่าฝนทำท่าจะตกอีกแล้ว

"...เสีย คุณทำให้ฝนตกเหวอ ผมต้องออกไปธุระนะไว้ยัยย"

"เปล่า ฝนตกมันเป็นกฎธรรมชาติ"

"..."

"ผมทำได้แค่ควบคุมความแรงของสายฝนเท่านั้น" ชายหนุ่มแทบไม่เข้าใจเลยว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับตัวเขา ตบจนหน้าซำแล้วก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ยังเห็นเจ้าร่มแดงวนเวียนอยู่ภายในบ้าน ตอนนี้นั่นใจว่ามันเป็นเรื่องจริง กระนั้นเขาก็ยังไม่สามารถทำใจยอมรับ

"ผมไม่อยากตาย"

"ถ้าอย่างนั้นคุณก็เลิกสติแตกแล้วฟัง"

"..."

"ผมจะพูดอีกครั้ง ผมไม่ใช่ผีและผมมาหาคุณเพราะสารจากยมทูตได้รับคำสั่งให้มาดูว่าคุณจะพ้นอายุสี่สิบหก ถ้าพูดให้ง่ายเข้าไปอีก เมื่อขึ้นวันที่สิบสี่หน้า ชีวิตคุณจะกลับมาเป็นปกติไม่มีผมตามติดให้รำคาญใจ"

"ทำแบบนี้ไม่เท่ากับเป็นการฝันดวงชะตาเหวอ" เมื่อน้ำเสียงจริงจังชวนให้คล้อยตามทำเอาเขาคิดทบทวนไปด้วย "ถ้ามันถึงเวลาตายแล้วผมโดนช่วยให้ไม่ตายเนี่ย"

"เพราะมันไม่ถึงเวลาตายของคุณนะสิ"

"แล้วทำไมผมถึงต้อง..."

"ผมเข้าใจว่าคุณอยากรู้ แต่บางเรื่องมันเป็นความลับ"

"..."

"แม้กระทั่งวิธีการตายของคุณ" รามิลเอ่ยเสียงเย็นจนศรัณย์ขนลุกวาบ

"ถ้าผมไม่ได้อยากอยู่กับคุณอะ มีทางอื่นไหม" เขาถามเสียงตื่น คิดเองว่าอาจจะมีการเลือกอื่น รอยยิ้มเผยขึ้นเล็กน้อยเมื่อเจ้าของหมวกบังเกิดพยับหน้า "ทางไหน!"

"ผมจะเรียกยมทูตมาเผ้าคุณแทน"

"..."

"เพราะเมื่อคุณตาย ยมทูตมีหน้าที่พาดวงวิญญาณไปส่งในที่ที่ไม่สามารถหันหลังกลับมาได้อีก"

"..."

"ผมมีเวลาให้คุณหนึ่งนาที คิดเอาว่าจะเลือกทางไหน" รามิลเอ่ยเสียงเรียบนิ่งก่อนสอดมือเข้าเสื้อโค้ต แล้วหยิบยาเม็ดกลมสีดำขึ้นมาหนึ่งเม็ด เขายื่นมันไปตรงหน้าเจ้าของบ้าน ส่วนอีกมือหนึ่งล้วงเข้าไปหยิบนาฬิกาข้อมือแบบโบราณขึ้นมาเปิดให้ดูหน้าปัด "ถ้าคุณตัดสินใจได้แล้วและเลือกผมก็เอายานี้ไปกินซะ"

"กินเพื่ออะไร"

"ผมบอกคุณได้หลังคุณรับข้อตกลงแล้วเท่านั้น" ลิ่นเสียงเย็นยะเยือกปลายนิ้วขาวซีดกักตนาฬิกาจนเข็มวินาทีเคลื่อนไปข้างหน้าช้าๆ เสียงของมันดังกริกๆ ตลอดเวลา นัยน์ตาคมเข้มนำกำลังจ้องมองราวกับโดนสะกดจิต แต่ศรัณย์มีสติครบถ้วน

สมองกำลังรวบรวมข้อมูลและปะติดปะต่อ แม้มันจะน่าเหลือเชื่อ แต่ตอนนี้เขาปักใจเชื่อไปบ้างแล้ว เพราะรามิลรู้ข้อมูลของเขามากพอควรขนาดเพื่อนแท้ๆ ยังไม่มีใครรู้เลยว่าเขาเกิดเวลาใด อย่างไรก็ตามถ้ารับข้อตกลงแล้วเขาจะบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาด

ครึ่งหนึ่งยอมเชื่อแล้วว่าหากไม่มีรามิลเขาน่าจะตายก่อนยี่สิบเจ็ด แต่อีกครึ่งหนึ่งกลับคิดว่าเขาจะอายุสั้นจริงๆ เหยื่อ ไปทำเวรทำกรรมอะไรมา ยังใช้ชีวิตไม่คุ้มเลย สุดท้ายชายหนุ่มยอมเอื้อมมือไปจับ เพียงตะเจียดเล็กน้อยกลับสะดุ้งเลือกเพราะอีกฝ่ายตัวเย็นยิ่งกว่าน้ำแข็งเสียอีก

"เป็นแบบสโนว์ไวท์ที่ไม่เอานะ กินป๊อปล้มบ๊ีบแล้วตายนี่ผมตามล้างผลาญ ถึงชาติอื่นเลยนะ" เขาแสร้งพูดขณะมองเม็ดยาในมือขนาดเล็กเท่าเม็ดพริกไทยดำ "ต้องกินน้ำตามไหม"

"ไม่ต้อง"

ศรัณย์ลังเลแต่เริ่มนาฬิกากำลังกดดัน ถือเป็นเรื่องราวบ้าๆ ที่เกิดขึ้น จำต้องยอมรับมันแบบไม่เต็มใจ เขาไม่อยากตายกลายเป็นผีให้ยมทูตมา พาตัวไป ชายหนุ่มหลับตาลงแล้วเคาะยาเข้าปาก ดวงตาหลับแน่นเมื่อสัมผัสที่ออกฤทธิ์ภายในปากมันขมปร่า เห็นภาพสีขาวและดำสะท้อนวาบขึ้นมา รวากับมันไปกระตุ้นบางสิ่งบางอย่างภายใต้จิตสำนึก

คู่เดียวผลข้างเคียงก็ปรากฏขึ้นมาก ชายหนุ่มยกมือขึ้นกุมตรงหน้าอก ระดับการสั่นไหวของก้อนเนื้อรุนแรงขึ้นทุกวินาที เขารู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องและมันมากขึ้นเรื่อยๆ จนเหมือนจะขาดอากาศหายใจ ศรัณย์ทรุดตัวลงกับพื้น แม้ริมฝีปากหอบหายใจหนักหน่วง แสบร้อนทั่วร่างกายคล้ายจะระเบิดเป็นเสียง "อีก"

"หายใจเข้าไว้คุณศรัณย์" น้ำเสียงนั้นย่ำเตือนเข้ามาในโสตประสาท การได้ยิน ศรัณย์อ้าปากกว้างรับอากาศตามคำบอก "แบบนี้ ดีแล้ว"

กระทั่งค่อยๆ รู้สึกดีขึ้นและหายใจสะดวก นัยน์ตาจ้องมองเจ้าของรองเท้าบูตแดงอย่างเอาเรื่องก่อนเสียงทุ้มจะถามออกไป

"เอายาอะไรมาให้กินเนี่ย ผมเกือบตายเลยนะ!"

"แล้วตายไหมล่ะ"

"..."

"ก็เห็นยื่นคำผมได้ป่าวๆ" ศรัณย์แม้ปากแล้วก้มมองมือไม้ตัวเองเพื่อหาความผิดปกติ "ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับร่างกายภายนอกหรอก จะมีก็แต่จิตใจ"

"คืออะไร" จบคำถามรามิลก็ขมุกขมูยสีแดงขึ้นมาแล้วกางออก ตามที่โครงรมมีเชือกห้อยลงมาพร้อมกับกระดาดที่มีตัวอักษรเขียนเอาไว้เต็มไปหมด ถัดไปเป็นรูปของเขาเหมือนถ่ายบัตรประชาชน ถัดไปอีกเป็นตัวเลขที่นับเวลาถอยหลัง ซึ่งเขาไม่รู้ความหมาย และอันสุดท้ายเป็นเชือกสีแดงครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งเป็นสีดำและมันเชื่อมมายาวมาจนถึงข้อมือข้างขวาของเขา รามิลโยนกระดาดแผ่นหนึ่งให้เขา ด้านล่างสุดมีบรรทัดเอาไว้ให้เซ็นชื่อ "อะไรวะเนี่ย"

"สัญญาผูกจิต" รามิลเอ่ยเสียงเรียบแล้วต้องรีบอธิบายเมื่อเห็นท่าทีของศรัณย์ ทำหน้าเหมือนเขาเป็นผู้ร้าย "มันไม่ได้ทำให้ผมรับรู้ถึงความคิดคุณหรอก ไม่ต้องกังวล ด้ายสัญญามีไว้เพื่อเตือนผมและคุณตอนที่ห่างกันเกินรัศมีที่กำหนด เซ็นชื่อตัวเองซะคุณศรัณย์"

"อะ? มันต้องขนาดนั้นเลยหรือไงวะ"

"ใช่สิ" ชายหนุ่มลอบเลียริมฝีปาก คิดจะเดินไปหาปากกาแต่ต้องชะงัก เพราะเสียงยะเยือกท้วงไว้ก่อน ไอ้สัญญานี้ไม่มีอะไรให้เขาอ่านเลยสักข้อ เห็นก็แต่ข้อความที่เขียนเอาไว้ว่าสัญญาผูกจิตและสารจากยมทูตเท่านั้น เท่ากับว่าไม่รู้เนื้อความเลย แม่เอ๊ย เขาทำอะไรลงไป!

"แต่ะนี่ลงไปพอ" มันเป็นคำสั่งที่ทำให้คนตรงหน้ายอมทำตามง่าย ๆ หลังศรัณย์เซ็นชื่อเรียบร้อย เขาจึงเรียกกลับคืนมาพร้อมตรวจเช็กว่าถูกต้องหรือไม่ "ตั้งแต่นี้ไปคุณห้ามอยู่ห่างจากผมและขอให้คุณฟังทุกอย่างที่ผมพูด"

ศรัณย์กลืนน้ำลายขณะที่รามิลยกกระดาดสัญญาเมื่อครู่เป็นก้อนกลมเสียวนาที่มันถูกเผาไหม้ด้วยเปลวไฟแหลกสลายกลายเป็นผงละเอียด

"หมายความว่าถ้าผมไปข้างนอกก็ต้องออกไปด้วยกัน ทั้งที่สภาพแบบนี้เหวอ คนอื่นได้หาว่าผม..." ยังเอ่ยไม่ทันจบประโยค คนตรงหน้าก็พูดแทรกขึ้นมา

"ไม่ต้องห่วง ถ้าผมไม่อนุญาตให้เห็นก็จะมีใครเห็นผมนอกจากคุณ"

"มันจะพิเศษเกินไปไหม เป็นผีคนมีเข็นสียังเห็นได้เลย"

"ก็ผมไม่ใช่ผี เมื่อไหร่คุณจะเข้าใจสักที" เขากำลังแสดงสีหน้าไร้อารมณ์ นึกว่าจะพูดกันรู้เรื่องแล้วเสียอีก "ที่คุณบอกจะออกไปทำธุระข้างนอก วันนี้ผมก็ต้องไปด้วย"

"ไม่ได้"

"ผมจะนั่งรอ คุณจะไปกินข้าวก็กิน"

"เฮ้ย ได้ฟังที่พูดไหมเนี่ย" ศรัณย์ท้วงเสียงติดไม่พอใจ ทว่ารามิลถามกลับ
เสียงเยือกเย็นจนอีกฝ่ายตัวแข็งทื่อ

"คุณจะกินข้าวไหม"

"กะ...กินดี"

"จะกินก็ไป"

ต่อให้รามิลมีหน้าที่ดูแล แต่เขาจะให้อีกฝ่ายออกไปข้างนอกด้วยกัน
ไม่ได้เด็ดขาด ไม่ว่าจะต้องทำวิธีไหนก็ตาม ศรัณย์กินข้าวเสร็จก็เตรียมของ
สำหรับออกไปพบลูกค้าเพื่อนัดดูงาน ความเป็นจริงส่งไฟล์ออนไลน์ได้แต่
ทางฝ่ายนั้นอยากจะขอปรับแก้แบบตัวต่อตัวและขอเพิ่มรายละเอียดบางส่วน

เขาเดินไปเปิดประตูรั้วเอาของวางในรถอย่างรวดเร็วเพราะไม่เห็นรามิล
อยู่ในบ้าน ไม่รู้หรือจะไปหลบอยู่มุมไหนแต่เขามั่นใจว่าผีท้ายกองเบาดังต้องใช้
ได้ผล ชายหนุ่มกระโดดขึ้นรถ ผีปากอารมณ์ดีมั่นใจว่าสลดรามิลได้หลุด
ทว่าจิ้งหะกำลังจะเคลื่อนตัวรถกลับต้องชะงักเพราะเสียงทุ้มนุ่มที่ได้ยิน

"เข็มขัดนิรภัยไม่คาดเหรออ ประมาทไปหรือเปล่า"

"เฮ้ย ไอ้เหี้ย!" ศรัณย์เอ่ยเสียงตระหนกเมื่อเห็นรามิลนั่งอยู่ข้างกัน
เขาเบิกตาโพลง ขยับตัวชิดบานประตูรถ "มาตั้งแต่ตอนไหน!"

"จะอยากรู้ไปทำไม ตกลงแล้วเข็มขัดนี้จะคาดไหม"

"คุณไปกับผมไม่ได้เนะเว้ย เดี่ยวคนอื่นเห็นก็เป็นเรื่องพอดี เรื่องของคุณ
ไม่ได้มีแค่ผมที่รู้ละ"

"ผมดังในโลกมนุษย์ขนาดนั้นเชียว" มันเป็นน้ำเสียงติดประชิดประชัน
อยู่หน่อยๆ บอกได้แน่ชัดว่ารามิลไม่ได้ตั้งใจเลยสักนิด "น่าตื่นเต้นจริงๆ"

"ขอร้อง"

"ไม่ได้ ผมบอกคุณแล้วว่าถ้าไม่อนุญาตจะไม่มีใครเห็นผมทั้งนั้น"

"ทำไมต้อง..." กำลังจะอ้าปากเถียงต่อแต่โทรศัพท์ดังขึ้นขึ้นมา เขากด
รับสายทั้งที่จอตรงหน้าอยู่หน้าบ้าน ก่อนลดการปะทะเพราะลูกค้าโทรมาบอกว่า

ใกล้ถึงจุดนัดหมายแล้ว ศรัณย์ก็ปากแล้วยอมนเคลื่อนตัวรถแต่โดยดี "ถ้าจะไปด้วยก็ย้ายไปนั่งไกลๆ ได้ไหม กระโปรงรถได้ยิ่งดี"

"อ่า ได้สิ" ริมฝีปากภายใต้ผ้าพันคอที่ยัดขึ้นอีกครั้ง ก่อนเจ้าของร่มแดงจะหายวับไปอยู่กระโปรงด้านหน้าของรถ ยอมรับว่าเขาเกือบจะกรี๊ดออกมาเพราะภาพที่เห็นมันน่ากลัวจับใจอีกแล้ว! งามิลกางร่มอยู่ด้านหน้ากระโปรงรถ ทั้งที่ฝนเริ่มลงเม็ดเปาะเปาะ

"ไม่ใช่ด้านหน้าสิโว้ย!"

"เรื่องมาก" น้ำเสียงนิ่งเอื่อยอีกครั้งก่อนสลัดมานั่งอยู่ทางด้านหลังคนขับ ศรัณย์มองผ่านกระจกเงาแล้วกะพริบตาปริบ หัวใจเต้นไม่ถูกจังหวะเพราะมันไม่คุ้นชินเลยแม้แต่นิด จะทำอย่างไรนี่มันก็ผีชัดๆ แกมยังไม่เห็นเจ้าร่มแดงในกระจกอีกต่างหาก โว้ย แม่เจ้า! "ห้ามให้ใครเห็นเด็ดขาด ห้ามทำอะไรผิดสังเกต"

"ไม่ได้จะไปยุ่งอะไรสักหน่อย ผมมีหน้าที่สังเกตการณ์"

"คุณต้องตัวติดผมขนาดนี้เลย?"

"ใช่ มีอะไรที่เหนือความคาดหมายเต็มไปหมดบนโลกใบนี้" งามิลเอ่ยขณะปรายตามองคนขับรถ "ผมทำตามหน้าที่ ชีวิตของคุณเป็นสิ่งสำคัญ"

"อย่าพูดอะไรให้มันน่ากลัวได้ไหม" ชายหนุ่มถอนหายใจก่อนตีไฟเลี้ยวเข้าร้านกาแฟแบบไดรฟ์ทรู ไม่วายใจดีถามผีเสียด้วย "จะกินอะไรไหม"

"ผมไม่กินอาหารมนุษย์"

"ไม่กินหรือกินไม่ได้" ศรัณย์ถามพลางลดระดับกระจกลงเพื่อสั่งเมนูที่ต้องการ เขาวนรถไปรอรับของ จังหวะนั้นก็ยังไม่ได้ปิดกระจก "ต้องจูดรูปหรือเปล่าอะ"

"ผมจะบอกอีกทีว่าไม่ใช่ผี แล้วอีกอย่างถ้าไม่ยากให้ใครมองว่าคุณคุยกับอากาศก็อย่าพูดอะไรกับผมตอนเปิดกระจกค้างไว้แบบนี้" งามิลเข้าใจดีว่าอีกฝ่ายกลัวใครจะมองว่าตนเองแปลก แต่นั่นเพราะเขาเสียที่ไหนกัน ตั้งแต่ขับรถออกมาก็มีแต่ศรัณย์ที่อ้าปากพูดกับเขา

"ขอหลุดอีกหลุดได้ไหมครับ" เมื่อได้รับแก้วมาก็เอ่ยปากขอหลุดจาก

พนักงานเพิ่มอีกหนึ่ง เขาไม่เชื่อ
หรือกว่าอีกฝ่ายจะกินอาหาร
มนุษย์ไม่ได้ ขนาดตะสังของยัง
ทำได้เลย "ลองดู"

"กินไม่ได้"

"ทำไม"

"กินไม่ได้ก็คือกินไม่ได้สิ" หน
นี้รามิลเริ่มหงุดหงิดใจ "เป็นคนช่าง
สงสัย" อ

หรือยัง"

"แค่สงสัย เห็นจับสิ่งของได้
คิดว่าจะกินได้ด้วย"

"มันไม่เกี่ยว ถึงผมจะทำ
อะไรได้หลายอย่างแต่ก็มีข้อจำกัด"

"มีอะไรที่คุณทำได้แล้วผม
ยังไม่รู้อีกไหม"

"มี"

"จึ้น..."

"ผมบอกคุณได้เท่าที่จำเป็น"

"..."

"ถ้าคุณรู้อะไรมากไป มันจะ
ไม่ดีต่อตัวผม รวมถึงตัวคุณด้วย"

"..."

"ผมมาช่วยให้คุณพ้น
เคราะห์ ไม่ใช่หาเคราะห์มาให้
คุณ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/2YoDPLK>